

Eend zoekt het hogerop

Avontuur van Dem

Bijzondere hereniging

Medewerker Marcel aan het woord

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Piet Kleingeld	voorzitter
Tineke Arends	penningmeester
Gerben Wilbrink	algemeen bestuur
Cor Kool	algemeen bestuur
Jasmijn Wieringa	algemeen bestuur
Astrid Kramer	algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr. Bos (overleden)
Mevr. Ellerie (oprichtster)
Dhr. Jansen
Dhr. Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
info: (050) 5791900
spoed: (050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen

e-mail:

info@dierenambulance-groningen.nl
ING : NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar : €16,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal
(onder voorbehoud):

leden: €23,50

niet leden: €36,00

Penning hond/kat:

Leden: €4,00

Niet leden: €6,00

Duplicaatpenning

Leden: €3,00

Niet leden: €4,00

Chippen op ons pand:

€14,00 per dier

Chippen thuis voor leden:

€35,00 dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden

€40,00 dat is incl. 1 chip

(elk extra dier kost €14,00 bij thuis
chipsen)

De registratie van de chip verloopt via het
NDG, zij vragen € 5,90 per chip.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP

SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES

WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR
DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE
ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF
VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon
- 3 Eend zoekt het hogerop
- 7 Avontuur van Dem
- 15 Huisdieren Uitvaartverzorging
- 17 Medewerker Marcel aan het woord
- 19 Vermoeide ara
- 24 Toffe jongens
- 26 Bijzondere hereniging
- 29 Korte stukjes
- 34 Leden / Donateursbon
- 35 Belangrijke telefoonnummers

Eend zoekt het hogerop

Mevrouw Groeneveld woonachtig aan de Kraneweg in Groningen belde ons op. Ze had wat advies nodig. Op haar dakterras in een plantenbak zat een moedereend te broeden op tien eieren. Ze wist eigenlijk niet zo goed wat ze ermee aan moest omdat ze heel bang was dat na het uitkomen van de eieren de kleintjes mogelijk één voor één van het dakterras zouden vallen. Zolang het hier alleen nog eieren betrof konden we helaas niet al te veel doen. Uiteraard zouden we de eieren kunnen weghalen maar we zouden dan met geen mogelijkheid de moeder kunnen vertellen of kunnen uitleggen waar we de eieren veilig hadden neergelegd. Dat was dus geen optie.

Locatie niet geheel zonder risico

Een gezin zonder hoogtevrees

We moesten wachten tot alle eieren waren uitgekomen. De bewoonster had elke dag zicht op de plantenbak en ze vertelde ons dat de eieren er al ongeveer 27 dagen lagen. Het zou dus niet lang meer duren voordat de eieren uitkwamen. De broedduur van een eend is namelijk tussen de 24 en 32 dagen. We moesten dus nog even geduld hebben. De dag erop nam ze weer contact met ons op. Vol vreugde vertelde ze ons dat er drie eieren waren uitgekomen. Later op de dag belde ze ons weer met de mededeling dat er in totaal al acht kleintjes sterk genoeg waren geweest om de eierschaal kapot te krijgen. Het wachten was dus op de laatste twee.

Alle kleintjes waren uit het ei gekropen

Laat het alsjeblieft gebeuren voordat het donker wordt want één misstapje met die kleine zwemvliesjes en ze zouden te pletter vallen. In het begin van de avond waren alle tien eieren uitgekomen. Mooi zo!! Nu konden we actie ondernemen. Omdat we wilden voorkomen dat tijdens onze vangactie de kleintjes over de plantenbak zouden tuimelen en dus op de grond zouden belanden, werd besloten om er met vier collega's naartoe te gaan. Maar beide auto's hadden nog meldingen te rijden. Het moest dus zo geregeld worden dat alle vier collega's op hetzelfde tijdstip aan de Kraneweg zouden arriveren. Meldingen die niet spoedeisend waren moesten even

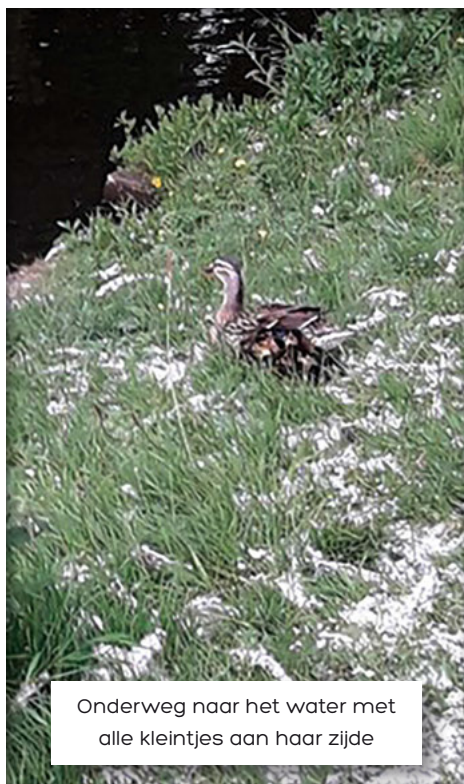
blijven liggen want hier ging wel even de nodige tijd in zitten. Collega's Marcel, Johan, Youri en Nico kwamen op hetzelfde tijdstip aan bij mevrouw Groeneveld. Ze liepen naar binnen, gingen de trap op totdat ze helemaal boven op het platte dak uitkwamen.

Binnen een paar minuten werd de situatie ingeschat en werd er een plan gemaakt om het spul allemaal in één keer te vangen. Er was vanaf het pand al een groot dekzeil meegenomen die ze konden gebruiken. Twee collega's bleven op de stoep staan, rolden het dekzeil uit, lieten het een eind van de grond hangen en stonden op scherp

om eventuele kleintjes op te vangen. Boven op het dak werd het net (aan de kant van de weg) achter de plantenbak geschoven. Uiteraard bleef moeder tot het laatste moment zitten om haar kleintjes te beschermen. Toen het net heel dichtbij kwam vond ze het té spannend en vloog weg. Dat was op dat moment niet onze grootste zorg want ze zou spoedig op het dakterras terugkomen. Voorzichtig werd het net over de plantenbak gedaan en konden de kleintjes geen kant meer op. Vanuit de plantenbak werden de kleine Calimerootjes één voor één tussen de paarse bloemetjes weggeplukt en in een vervoersmand gedaan. Inmiddels was moeder alweer gearriveerd. Ze wilde haar kleintjes niet al te lang in de steek laten en kwam op het gepiep van haar jongen af. Het mandje met daarin de kleintjes werd op het platte dak gezet in de hoop dat moeder bij de mand zou komen. De kleintjes begonnen op den duur zoveel herrie te maken waarop de moeder toch besloot om richting het mandje te waggelen. Met één snelle haal werd de moeder gevangen. Ook zij werd in een vervoersmand gezet maar eerst niet bij de kleintjes omdat we niet het risico wilden lopen dat er misschien toch één of twee kleintjes uit zouden springen. De hereniging zou spoedig plaatsvinden. Beide ambulances reden naar het Noorderplantsoen waar in de hoeken van de vijvers trapjes hangen. Dit was een ideale locatie omdat de kleintjes via de trapjes zo uit het water konden komen als ze moe waren. Aangekomen in het Noorderplantsoen werd eerst de

mand geopend waar de moeder in zat. Zij waggelde meteen naar het water en plonsde erin. Ze begon meteen haar veren te poetsen want ze had mogelijk al heel lang niet meer kunnen badderen.

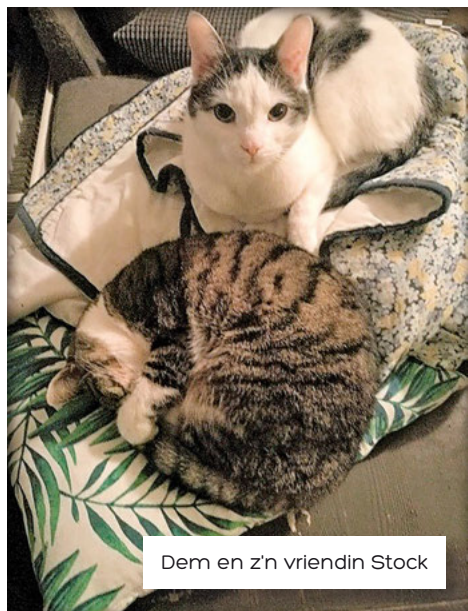
Het mandje met daarin de kleintjes werd geopend en op de zijkant gezet. Achterelkaar aan huppen ze één voor één uit de mand en begonnen luidkeels te piepen. Moedereend kwam meteen het water uit en liep de kleintjes tegemoet. De kleintjes sloten zich bij haar aan en het hele spul ging het water in.

Onderweg naar het water met
alle kleintjes aan haar zijde

Avontuur van Dem

Jelle en zijn vriendin woonden jarenlang in de binnenstad van Groningen. Ze hadden een kat genaamd Stock. Stock is altijd al een vrolijke, spontane kat geweest. Vroeger had Stock een vriendje maar die werd ernstig ziek en moest helaas ingeslapen worden. Vanaf die tijd was zij erg verdrietig en liep zij elke dag te mauwen. Ze was zichzelf niet meer. Het was duidelijk dat zij haar maatje erg miste. De eigenaren besloten een nieuw kattenvriendje voor haar te halen. Op de site van de Dierenbescherming “ik zoek baas” viel hun oog op Dem, een prachtig wit met cypers grijs katertje, ooit als kitten gevonden op een industrieterrein.

Dem en z'n vriendin Stock

Niet veel later reden ze naar het asiel in Apeldoorn om vervolgens terug te rijden met Dem op de achterbank. Thuis

aangekomen werd het vervoersmandje geopend en daar kwam Stock aan huppelen om Dem te besnuffelen. Vanaf dat moment zijn ze dikke maatjes. Ook is er later een hondje bijgekomen met de naam Grompie. Dit hondje hadden ze uit het asiel geadopteerd omdat het maar drie pootjes had. “Grompie met het stompie” noemden de eigenaren haar ook wel. Jelle en zijn vriendin besloten naar Lewenborg te verhuizen. Ze wilden groener gaan wonen ook in verband met hun hond. Ze vonden een mooie hoekwoning omringd door veel bomen en struiken. Uiteindelijk moest er dus verhuisd worden. De woonkamer raakte steeds voller met spullen en verhuisdozen. Langzamerhand raakten ze hun vertrouwde plekjes kwijt. Nieuwsgierig als katten zijn, klommen ze overal op.

Op de dag van de verhuizing zelf was het makkelijk om Stock in een vervoersmandje te drukken. Dem zou een probleem worden. Omdat de dieren als laatste vervoerd zouden worden was het hele huis bijna leeg. Dem zag zijn kans schoon om via de vensterbank door het openstaande raam te stappen om vervolgens op de vensterbank aan de buitenkant uit te komen. Jelle had meteen door dat het een té groot risico was om het raam te openen en een poging te doen om hem te pakken, dan zou hij waarschijnlijk naar beneden springen. Hij pakte een bezem, maakte vanuit een andere slaapkamer het raam open en duwde voorzichtig met de bezem Dem weer naar binnen. Nu moest er weer een poging ondernomen worden om hem in het vervoersmandje te krijgen.

Omdat hij zich niet zomaar liet pakken besloot Jelle zijn motorhandschoenen aan te doen. Dem werd door Jelle in een hoek gedreven maar raakte dusdanig in paniek dat hij dwars door de handschoenen heen beet. Uiteindelijk lukte het om Dem in een vervoersmandje te krijgen en meteen reden ze met hun busje naar hun nieuwe huis in Lewenborg.

Paniek in de tent

Meteen doorgaan met verhuizen zat er even niet in voor Jelle want hij moest eerst naar de huisartsenpost voor een tetanusprik. Daar zit je tijdens een verhuizing niet op te wachten. Inmiddels zaten de twee katten samen veilig op de zolder in het nieuwe huis. Jelle was (met zijn lamme arm) ondertussen weer bezig met verhuizen. Daar waar Stock nieuwsgierig en zonder problemen de zolder aan het verkennen was, bleef Dem drie dagen op zijn dekentje in zijn mandje liggen. Hij kwam alleen zijn mand uit op de momenten dat hij naar de kattenbak moest en om te eten. Gelukkig kwam ook Dem na verloop van tijd tevoorschijn en samen gingen ze het hele huis verkennen. Uiteraard bleven alle ramen en deuren gesloten want ze moesten eerst een week of zes binnenblijven. Na een hele tijd niet gelucht te hebben wilde Jelle toch even een paar minuten een raam openzetten om wat frisse lucht binnen te laten. Niet veel later zat Jelle met zijn vriendin op de bank televisie te kijken toen ze in één keer PLOEP hoorden. Beiden keken door het raam naar buiten en daar zagen ze een kat met een zeer verwilderde

blik naar hen kijken. Waarschijnlijk wilde Dem op de vensterbank springen maar doordat deze erg glad was, was hij waarschijnlijk gevallen. Hij keek in ieder geval niet alsof het zijn eigen plan was geweest om naar beneden te springen. Paniek in de tent!! Meteen werden de buitendeuren geopend in de hoop dat ze hem weer te pakken konden krijgen. Jelle zijn vriendin schoot de trap op om de vervoersmand en de handschoenen te pakken. Terwijl ze bezig waren met Dem zagen ze tot hun grote schrik dat ook Stock op het afdakje boven de voordeur was gesprongen. NEE!! Twee ontsnapte katten. Dubbel stress! Stock hadden ze zo weer te pakken maar Dem zat nog steeds in de tuin. Gelukkig wel dichtbij dus probeerde Jelle met de handschoenen Dem te pakken te krijgen. Maar Dem herinnerde zich de handschoenen nog heel goed. Toch kreeg Jelle hem in zijn nekvel te pakken maar hij had net te weinig houvast waardoor Dem zich met een rotgang los wurmde en met noodgang tussen de schutting door verdween. Aangezien er allemaal bomen en veel groen om het huis aanwezig was en het ook nog eens donker was geworden konden ze hem niet meer zien. Wat ontzettend frustrerend dit! Na heel lang zoeken zagen ze hem eindelijk zitten, maar Dem was compleet in paniek dus lokken met voer en lieve woordjes hielp niets. Steeds als ze dichterbij kwamen ging Dem ervandoor. Jelle belde ons voor advies. Wij gaven aan dat er in ieder geval voer buiten moest staan. Waar voer is blijven katten vaak ook. Is er geen voer dan gaan katten aan de zwerf.

Ondertussen bleven beide vangkooien op scherp staan

Diezelfde nacht heeft Jelle in de woonkamer op de bank geslapen met de buitendeuren open.

Toen Jelle 's ochtends wakker werd zag hij Dem in de woonkamer zitten en was enorm opgelucht. Maar toen hij dichterbij kwam zag hij met zijn slaperige hoofd dat het om de buurtkat ging die erg veel op Dem lijkt. Wederom een teleurstelling. Nu was Dem nog in de buurt van huis maar stel dat hij aan de wandel zou gaan? Jelle stond er ineens bij stil dat het chipnummer nog op het oude adres stond. Meteen nam hij contact op met de databank om het juiste adres op te geven. Diezelfde avond heeft Jelle een vangkooi online besteld die de volgende dag werd geleverd.

Ook had hij een vangkooi van ons geleend en had hij blikvoer met een vissmaak in de kooien geplaatst. Een visgeur is uiteraard een hele sterke geur. Katten zijn er gek op en kunnen het van een grote afstand ruiken. Een paar uur later snuffelde Dem wel aan de kooien maar hij durfde er niet in. Hij moest wat vertrouwder raken met de kooien.

Op een gegeven moment snuffelde hij weer met z'n snuitje aan de kooi en drukte z'n neus er wat harder tegenaan waardoor de kooi bewoog en het luikje dicht viel.

Dit veroorzaakte best wel wat herrie waardoor Dem na die tijd niet meer bij de kooi in de buurt durfde te komen. Jelle besloot vermissingsposters met foto's in de buurt op te hangen. In de eerste week liet Dem zich nog regelmatig zien maar in de weken daarop haast niet meer.

Inmiddels waren vrienden, familie en buurtbewoners op de hoogte van de vermissing.

Na 1,5 week kregen ze van buurtbewoners te horen dat Dem een eind verderop bij mensen in de tuin onder een pallet zat.

Een witte pluk haar van Dem

Toen ze daar aankwamen was er geen Dem te bekennen. Teleurgesteld liepen Jelle en zijn vriendin terug naar huis. Elke dag bleven ze zoeken en fietsten de hele buurt rond. Ondertussen bleven beide vangkooien op scherp staan. Daar waar de ene kat zich niet laat vangen omdat hij bang is voor de kooi, bevond er zich in die periode een relaxte buurtkat die elke dag de kooi betrad, ondanks dat hij al een paar keer had ervaren dat deze zou dichtklappen. Maar deze kat was zo gek op de tonijn dat hij het dichtvallen van de kooi voor lief nam. Hij wist dat hij elke keer toch weer bevrijd zou worden door Jelle. Kortom hij had het ervoor over dat hij een paar uur opgesloten moest zitten.

Jelle gooide brokjes naar hem toe die in het gras belandden

Na een aantal weken bleek dat Dem al meerdere malen Bakboordswal was overgestoken wat inhield dat hij zich nu in een groter gebied bevond. Dem was daar al eerder een keer gesignaleerd en toen zijn wij ook geweest om te helpen. Maar als wij dan ter plaatse kwamen was Dem in geen velden of wegen te bekennen. Na een paar weken vertelden buurtkinderen dat ze hem weer dicht bij zijn huis hadden zien lopen.

En ja hoor, Dem bevond zich weer wat vaker in de bosjes naast het huis. Dat was uiteraard goed nieuws. Op de dag dat Jelle hem weer had gespot besloot de gemeente juist net dáár te gaan snoeien. Helaas werd dit niet gedaan met een snoeischaar maar met een apparaat dat gepaard ging met veel herrie. Waarschijnlijk is Dem hem meteen gesmeerd want hij is daarna bijna drie weken niet meer gezien.

Ondanks dat ze elke dag zochten begonnen ze de moed een beetje op te geven. Op een dag kreeg Jelle een appje van een kennis.

Hij had op Facebook een foto gezien en wist zeker dat het om Dem ging.

Dem was gesignaleerd bij de scouting in Karding. *Dit kon niet waar zijn! 1,5 km verderop?* dacht Jelle die met een rotgang op zijn fiets naar Karding vloog.

Hij kwam aan op de plek waar Dem zou bivakkeren. En ja hoor, daar zat hij op het paadje langs de scouting. Jelle stapte van zijn fiets, ging op zijn hurken zitten en riep zachtjes Dem zijn naam. Maar deze had totaal geen zin om te komen. Jelle gooide brokjes naar hem toe die in het

gras belandden. Daar kwam hij wel op af. Jelle liet de brokjes in een steeds korter boogje op de grond vallen. Dem kwam steeds dichterbij maar liet zich absoluut niet benaderen.

Op deze plek moesten twee vangkooien komen te staan. Jelle ging naar huis en kwam even later terug met twee vangkooien. De kooien werden voorzien van voedsel en in de bosjes geplaatst. Jelle is eerst weggegaan om Dem de kans te geven de kooi in te lopen. Even later ging Jelle weer kijken bij de kooien. Daar constateerde hij dat één van de kooien was dichtgevallen terwijl er geen kat in zat. Wel was er van het voer gegeten en zaten er witte plukken haar in de kooi waardoor de conclusie getrokken kon worden dat Dem in de kooi had gezeten.

Eén op de zoveel katten is dusdanig slim dat ze zelf met hun pootje het luikje weer omhoog kunnen doen. Laat Dem nu net één van die slimme katten zijn.

Een paar uur later zijn de vangkooien weer geplaatst maar vooraf dusdanig aangepast dat de kat er absoluut niet meer uit zichzelf zou kunnen uitkomen. Toen Jelle de volgende dag weer bij de kooien kwam zag hij tot zijn verbazing dat er één kooi weg was.

De overgebleven kooi stond een eindje verderop maar waar de eerste kooi gebleven was, was echt een raadsel. Gestolen? Wat een toestand!! Er moesten twee kooien staan want twee kooien maakten de kans groter dat hij in één van beiden zou lopen.

De kooi van ons bleef achter en Jelle bestelde diezelfde avond wederom online een vangkooi die hij de volgende dag toegezonden kreeg.

“Ondanks dat Jelle Dem in een flits had gezien had hij geconstateerd dat Dem was afgefallen en niet veel vet meer op zijn lijfje had”

Maar helaas constateerde Jelle al vrij snel dat deze defect was en niet functioneerde. Meteen heeft hij weer contact opgenomen met de leverancier maar dat was zo'n gesodemierter en geregeld dat hij uiteindelijk besloot maar weer een nieuwe vangkooi te bestellen.

Dit was dé kans om hem in te sluiten

De nieuwste kooi was nog niet binnen toen er een mevrouw belde dat ze Dem had gezien bij de voetbalvelden in Kardinge.

Verscholen in het riet

Weer vloog Jelle op zijn fiets naar lewenborg naar de voetbalvelden. Geen mevrouw te zien dus besloot hij haar te bellen en zo kwam hij erachter dat hij bij het verkeerde voetbalveld stond. De vrouw vertelde waar hij wél moest zijn en toen Jelle daar aankwam zag hij Dem zitten aan de slootkant in het riet. Niet te geloven na zo'n lange tijd! Eindelijk! Links van de grasstrook lag een sloot en rechts van de grasstrook liep een hele lange heg langs het voetbalveld. Dit hield in dat Dem alleen maar naar voren of naar achteren kon lopen. Met andere woorden dit was dé kans om hem in te sluiten. Jelle zou dit in zijn eentje niet voor elkaar krijgen want als je iets of iemand wilt insluiten heb je hulp nodig. Meteen belde hij ons en collega's Sharon en Hein reden meteen die kant op. Eerst zagen onze collega's Jelle niet maar toen ineens zagen ze twee handen in de lucht en daar stond Jelle te springen van opwinding. Sharon en Hein stapten uit. De situatie werd ingeschat en voorzichtig liepen ze daarna met een net richting het riet. Dem schoot vanuit het riet de grasstrook op. Hij ging er vandoor en rende zo'n 100 m weg dus moest er omgelopen worden om Dem uiteindelijk weer in te sluiten. Zo geschiedde. Toen ze hem hadden ingesloten stond Hein aan de ene kant en Sharon en de eigenaar aan de andere kant. Voorzichtig liepen ze naar elkaar toe waardoor ze Dem konden insluiten. Maar ineens... PLONS. Nee!! Niet in de sloot!!!

Ja dus, Dem was in de sloot beland. Hij klauterde door het water en het riet om vervolgens aan de overkant van de sloot weer uit het water te klimmen en zo de struiken in te rennen. Oh wat was dit enorm frustrerend voor Jelle. Het gevoel zo dichtbij te zijn maar tegelijkertijd het besef dat je hem misschien nooit meer te pakken krijgt. Jelle wilde zijn kat zo ontzettend graag terug hebben!

Ondanks dat Jelle Dem in een flits had gezien had hij geconstateerd dat Dem was afgevallen en niet veel vet meer op zijn lijfje had. Het werd al donker en het was koud.

Maar ondanks dat het ze alle drie behoorlijk moeilijk werd gemaakt besloot geen van drieën het op te geven. Ze realiseerden zich dat een natte kat zijn sporen zou achterlaten. Met zijn drieën volgden ze het natte spoor en kwamen uit bij de struiken, gelegen aan het meer. Dem zat nu dus ergens in de struiken met een kletsnat lijfje.

Ze vonden Dem maar vies en vreemd

Maar ook nu zat het niet mee want het ging hier niet om gewone struiken maar om bramenstruiken. Als iets vervelend is om doorheen te komen dan zijn het wel bramenstruiken. Maar Sharon bedacht zich niet en pakte van de auto datgene wat het dichtst in de buurt kwam van tuinier skills. Ze kwam terug met een betonschaar want beter materiaal om bramenstruiken door te knippen hadden ze niet.

Sharon dook de struiken in en begon meteen alle takken weg te knippen zodat

er een pad ontstond. Jelle vertelde achteraf dat hij regelmatig moest lachen omdat er behoorlijk wat gescheld vanuit de struiken te horen was.

Na een uur zoeken en knippen zagen ze eindelijk het verkleumde beestje zitten. Omdat Sharon steeds dichterbij kwam realiseerden ze zich dat Dem wederom uit angst de struiken zou kunnen uitschieten, dus stonden Hein en Jelle met het net in de handen op scherp.

Wat al werd vermoed gebeurde. Dem voelde zich steeds meer in het nauw gedreven en schoot met een rotgang het net gecreëerde pad op en wilde aan de andere kant de bosjes in rennen.

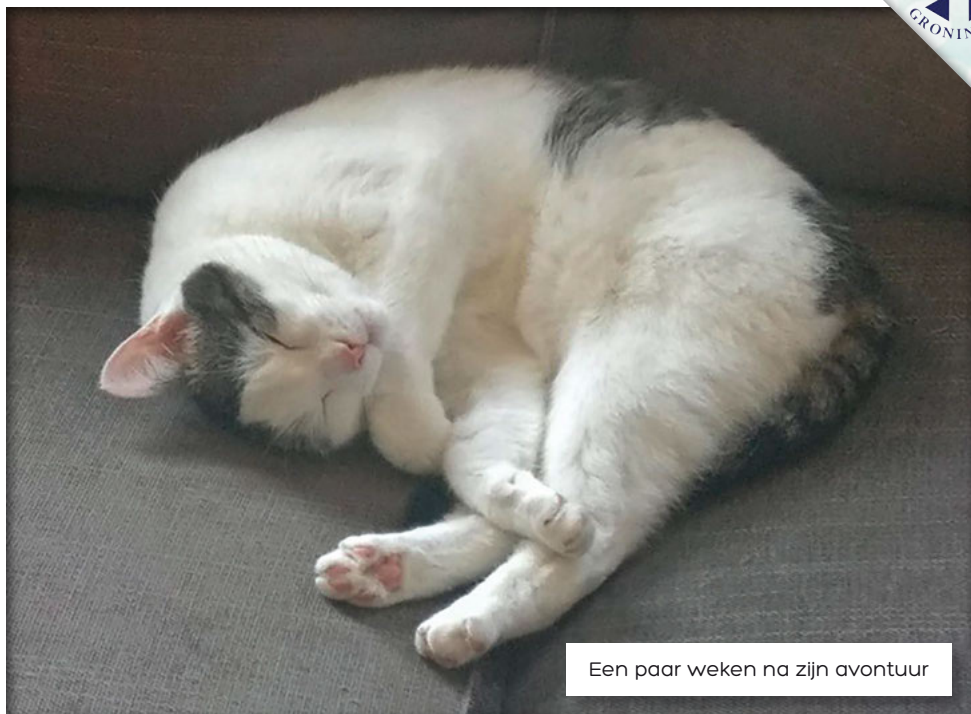
Maar dat kon niet want dan zou hij in het meer belanden.

In een paar honderdste seconden zag je de kat denken: en nu? Hij kon eigenlijk geen kant op en had maar een kleine ruimte om weg te komen.

In die paar seconden dat Dem nadacht, gooide Hein met een rotgang het net over hem heen. Om er 100% zeker van te zijn dat hij geen kant op kon wierp ook Jelle zijn net erop.

Dem kon geen kant meer op. Sharon probeerde snel bij ze te komen maar was aan het schelden omdat ze met haar haren vastzat in de bramenstruiken.

Toen zij zich daaruit wist te bevrijden hielp ze mee om voorzichtig het bovenste net van Dem af te halen. Het kooitje werd ernaast geplaatst en Sharon greep de kat bij zijn nekvel en zette hem in het kooitje waarna ze snel de kooi sloten. Een ontzettend diepe opgeluchte zucht volgde en enorm veel blijdschap. Eindelijk was binnenkat Dem na anderhalve maand gevangen. Eindelijk hadden Jelle en zijn vriendin rust.

Een paar weken na zijn avontuur

En Dem? Die heeft even twee keer gemauwd in zijn kooitje en toen kwam er een soort van berusting over hem heen. Toen alle adrenaline uit ieders lijf was verdwenen moesten ze ineens erg lachen omdat Sharon allemaal takjes in haar haar had hangen. In het begin van deze middag had Jelle tegen Sharon gezegd: “Als het jullie vandaag lukt om samen met mij Dem te vangen, zijn beide vangkooien voor jullie vereniging.”

Belofte maakt schuld. Zij hebben twee vangkooien van Jelle mogen ontvangen. Uiteraard ging het Sharon en Hein niet om de vangkooien, maar om het vangen van Dem.

Dat gaf ze zo ontzettend veel voldoening. Maar toch namen ze tevreden de vangkooien in ontvangst. Want daar zijn

we wel heel blij mee natuurlijk!

Ondertussen had Jelle al met zijn vriendin gebeld om haar mee te delen dat Dem was gevangen.

Thuis aangekomen werd het kooitje meteen geopend. De overige huisdieren moesten eerst wel erg wennen aan Dem. Ze vonden Dem maar vies en vreemd. Dat was natuurlijk ook logisch want hij had nog een vieze slootlucht aan zich hangen. Toen we later nog een keer contact opnamen met Jelle om te vragen hoe het met Dem ging vertelde Jelle dat Dem zich eerst helemaal volgegeten had en dat hij de eerste dagen veel had geslapen. De rust in de roedel is wedergekeerd en in de eerste periode kwam Dem ontzettend veel aaitjes en knuffeltjes halen. Het gaat nu heel goed met Dem.

Huisdieren Uitvaartverzorging

Eens komt het moment dat....

Ook al wilt u er niet aan denken, er komt een moment dat uw geliefde huisdier er niet meer zal zijn. Als dat moment is aangebroken heeft u waarschijnlijk veel verdriet en denkt u mogelijk: wat moet ik nu allemaal regelen? Intern hebben wij een afdeling Uitvaartverzorging die u telefonisch helpt bij de praktische afhandeling.

Hoe gaan we te werk bij een overleden huisdier bij u thuis

U kunt ervoor kiezen om uw overleden huisdier door ons te laten ophalen. Wij zijn 24 uur per dag, 7 dagen per week telefonisch bereikbaar. De ambulancedienst komt dan zo snel mogelijk uw huisdier bij u ophalen. Vervolgens wordt hij naar ons pand gebracht en netjes in onze koelcel gelegd.

Hoe gaan we te werk bij een overleden huisdier bij uw dierenarts

Als u uw huisdier laat inslapen bij de dierenarts en u wilt dat wij de uitvaart voor u regelen, dient u dát duidelijk bij uw dierenarts aan te geven. De dierenarts zal dan contact met ons opnemen. Wij halen hem bij de dierenarts op en leggen hem netjes af voordat wij hem in onze koelcel leggen. Onze Uitvaartverzorgingsdienst neemt in beide gevallen spoedig contact met u op.

Deze afdeling zal er er alles aan doen om het geheel naar uw wens te laten verlopen.

Cremeren

Als er door de Uitvaartverzorgingsdienst contact met u wordt opgenomen kunt u aangeven wat u met de as van uw huisdier wilt. U kunt er bijvoorbeeld voor kiezen om het te laten verstrooien op een daarvoor bestemd uitstrooiveld bij het crematorium.

Als u de as liever thuis wilt hebben in een blikje, urn of ashanger dan kan dat ook. U kunt tijdens het telefoongesprek aangeven dat u bij ons aan de Friesestraatweg graag iets wilt uitzoeken. We hebben een vitrinekast staan met daarin een aantal urnen en hangers.

Wanneer u besluit uw huisdier te laten cremen wordt uw huisdier door onze medewerker van de Uitvaartverzorging naar het huisdierencrematorium in Stadskanaal gebracht. Dit gebeurt elke dinsdag- en vrijdagochtend met een daarvoor bestemde auto. Uw huisdier wordt dan dezelfde dag nog gecremeerd.

Begraven

Wilt u uw huisdier liever laten begraven dan is dat ook een optie. Uw huisdier wordt dan naar de dierenbegraaflaats in Westerlee of naar dierenbegraaflaats in Wilhelminaord gebracht. Ook hier kunt u het zo simpel of uitgebreid maken als u zelf wilt en uiteraard mag u bij de begrafenis aanwezig zijn. Onze Uitvaartverzorgingsdienst kan u hier meer informatie over geven als u dat wenst.

Afscheid nemen

Zolang uw dier bij ons is, kunt u afscheid komen nemen. U kunt dan telefonisch contact met ons opnemen om een afspraak te maken. Uw huisdier wordt door ons klaargelegd in een daarvoor bestemde ruimte en u krijgt de tijd om afscheid te nemen.

Mevrouw Zonneveld wilde haar ervaring delen.

Afscheid van Boeffje

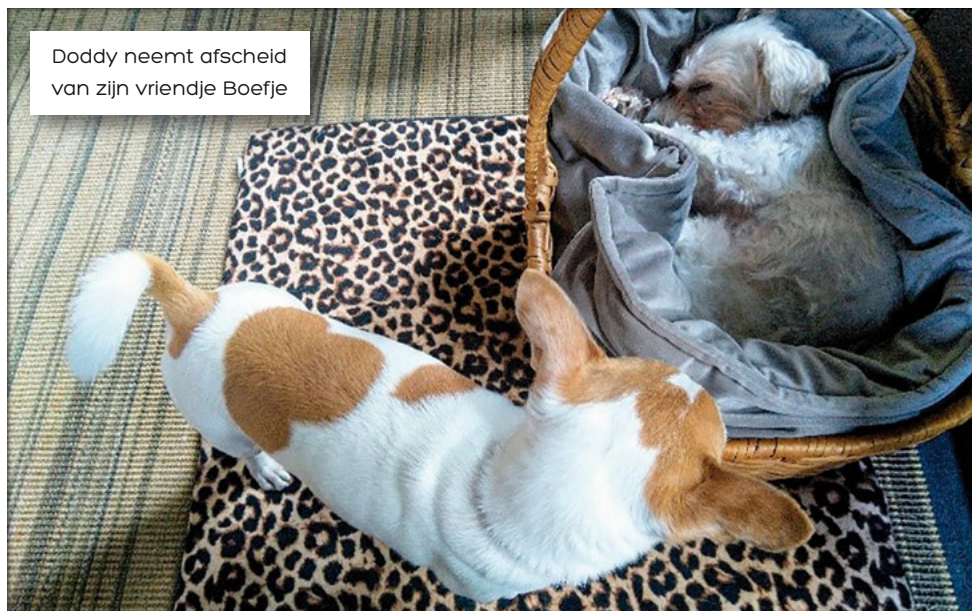
We denken er liever niet aan en toch, als je huisdieren hebt weet je er komt een dag, dat je afscheid zult moeten nemen. Althans dat is meestal zo, want het leven van onze geliefde honden, katten en andere huis(dier)genoten is in jaren nu eenmaal korter dan dat van ons. In het leven van onze lieve, stoere Boeffje liep het anders. Zijn baasje overleed en hij bleef op 13-jarige leeftijd alleen over met zijn halsbandje. Via via kwam hij bij ons. Wat was hij blij met zijn nieuwe thuis en huis(dier)genoten, twee honden en drie katten. Wat een levenslust en wat een energie, hij deed zijn naam 'Boeffje' eer aan en was al snel de spil en gangmaker van ons huisdierengezin. In oktober van dit jaar hebben wij hem helaas moeten laten inslapen. Hij was 17 jaar en drie weken. Het kaarsje was gaandeweg de laatste weken van zijn hondenleventje uitgegaan. Iedere keer weer is zo'n afscheid verdrietig, en toch, het was goed zo.

Niet als eerdere keren belden we met de Uitvaartverzorging van de Dierenambulance, het afscheid is bij hen in goede en vertrouwde handen weten wij inmiddels. Ook nu een vriendelijke medewerker aan de telefoon, die alle tijd nam om te informeren naar Boeffje, naar ons en onze wensen, want er is van alles mogelijk om op persoonlijke en waardige wijze afscheid te nemen. Wij hebben Boeffje nog even thuis gehad, 'opgebaard' in zijn mandje, zodat de

andere dieren afscheid konden nemen en hem niet zouden gaan zoeken. Daar wij zelf geen vervoer hebben, werd Boeffje opgehaald door de medewerkers van de dierenambulance. En weer alle tijd en aandacht, voor Boeffje, voor de andere dieren en voor ons. Zo hebben we Boeffje, samen met de andere dieren, tot aan het tuinhok uitgeleide gedaan. Hoewel dit uiteraard ook mogelijk is, zijn we niet ook nog naar het uitvaartcentrum gegaan

om afscheid te nemen. Het was goed zo. Dankjewel Boeffje! Dankjewel medewerkers van de Uitvaartverzorging! Boeffjes als hebben wij opgehaald en uitgestrooid bij zijn voorgangers, in de tuin bij de witte roos, die ieder jaar weer prachtig bloeit.

Lilian Zonneveld Aeckerlin
November 2021 Warffum

Doddy neemt afscheid
van zijn vriendje Boeffje

Medewerker Marcel aan het woord

Hoelang werk je bij de dag?

Hallo allemaal. Ik werk inmiddels bijna twee jaar bij de DAG en nog elke dag met heel veel plezier. Sinds vorig jaar december doe ik ook de ICT binnen de DAG en

werken we aan een geautomatiseerd meldsysteem wat erg leuk is om vanaf het begin mee te maken. Ook vind ik het leuk om te zien hoe dat zich ontwikkelt en dat het de werkzaamheden makkelijker maakt. Zo gaat de DAG echt met zijn tijd mee.

Heb je zelf ook huisdieren?

Ja, ik heb twee agapornissen met de namen Tweety en Rocco. Dit zijn echt maatjes voor het leven geworden. Het grootste gedeelte van de dag vliegen ze vrij door het huis. Ze zijn tam en landen regelmatig op m'n schouder.

Wat maakt het werken bij de DAG zo speciaal?

Het mooiste is het werken met dieren. Je weet bij aanvang van je dienst nooit wat er gaat gebeuren. Je komt natuurlijk veel trieste meldingen tegen, maar ook hele mooie. Bijvoorbeeld als je een dier echt kan helpen of weer terug kan brengen naar z'n baasje. Het fijne van werken met de collega's is dat iedereen hier voor hetzelfde doel werkt, het helpen van dier en mens.

Heb je een voorbeeld van een mooie of grappige melding?

Een keer bij aanvang van een nachtdienst, had een collega een kat met een kapotte staart zien rondlopen bij ons pand.

De kat was moeilijk te benaderen en niet meer te vinden. Daarop hebben wij een vangkooi buiten neergezet. De volgende ochtend keken we en zat hij in de vangkooi. Via de chip konden we contact opnemen met de eigenaar die de kat al heel lang kwijt was. Ze zijn herenigd en de eigenaar is meteen met de kat naar de dierenarts gegaan. Eind goed al goed.

Wat is het leukste aan panddiensten?

De variatie. We krijgen via onze meldkamer alle meldingen binnen. Daarvanuit kijken we waar een ambulance naartoe moet of dat we het telefonisch kunnen afhandelen. Ook de inloop van klanten voor allerlei zaken. Mensen komen voor afscheid van hun huisdier, of ze laten ze chippen of ze komen gewoon binnen om informatie te vragen.

Stel je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan laten uitkomen?

Allereerst zou ik een grote donatie aan de DAG doen en een wereldreis willen maken. Voor alle vrienden, familie en collega's zou ik een groot gezellig feest geven!

Aan wie geef je het stokje door en waarom?

Ik geef het stokje door aan Suus, omdat zij hier al heel lang werkt en nog niet eerder het stokje doorgerekregen heeft. Zij kan heel veel verhalen vertellen.

Vermoeide ara

Een mevrouw belde ons dat er bij haar op de galerij een grote blauw met gele vogel was geland. Als ze erbij in de buurt wilde komen werd hij boos. Collega's Ed en Nikki reden naar de Eemsgolaan toe. Ter plaatse bleek het om een ara te gaan. Zo'n vogel kom je niet elke dag tegen. Hoe pak je zo'n ara op terwijl je ontzettend veel respect hebt voor zijn snavel? Met gemak kraken ze met hun snavel een dikke walnoot, dus een vinger zou geen probleem zijn.

Hoe dichterbij ze kwamen, hoe meer hij een geluid maakte waaruit ze konden opmaken dat hij er niet op zat te wachten om opgepakt te worden.

Tegelijkertijd merkten de collega's op dat de ara volledig uitgeput was.

Het lukte hen hem in een hoek te drijven en er een deken overheen te gooien.

Met dikke handschoenen aan werd hij in een rieten mand gedaan.

Ondertussen werden de collega's op het pand gebeld met de vraag of ze alvast een kooi in orde wilden maken. Dit was nog wel even een dingetje. We hebben best wel het één en ander aan kooitjes staan maar die zijn bedoeld voor de ietwat kleinere papegaaiensoorten.

Uiteraard hebben we wel vaker grote vogels zoals bijvoorbeeld aalscholvers, zwanen en reigers maar die mankeren meestal iets en komen tijdelijk in een mand en worden dezelfde dag nog naar de opvang gebracht. Nu betrof het een vogel die misschien wel een etmaal bij ons op het pand zou bivakkeren. We dachten eraan om de hondenkennel dusdanig in te richten dat de ara daar tijdelijk in kon

verblijven, maar de hondenkennel staat bij ons in een ruimte waar de ara niet heel veel aanspraak zou hebben. Aangezien dit een dier betrof dat waarschijnlijk wel gewend was de nodige aandacht te krijgen moest het een grote kooi zijn die in onze gang zou kunnen staan want daar lopen vaak collega's heen en weer.

De ara in z'n
tijdelijke kooi bij
ons in de gang

Er moest uiteraard wel af en toe een praatje met hem gemaakt worden. Dus werd er een verrijdbare kattenkooi vanuit de kattenkamer naar de gang gereden. Het was voor de ara geen supergrote kooi maar we gingen er toch met zijn allen vanuit dat hij vrij snel zou worden opgehaald door een eigenaar. Want eerlijk is eerlijk de ara zag er goed verzorgd uit.

Dit viel reuze mee, appeltje eitje

Terwijl de collega's van de autodienst op hun retour waren werd de kattenkooi ingericht met een speeltouw, bodembedekking en voerbakken. Er werd een dikke tak overdwars in de kooi gefabriceerd en collega Hans, die meldkamer dienst had, is op zijn fietsje naar de dierenspecialzaak in Paddepoel gereden om daar papegaaienvoer te scoren. Alles was net op tijd klaar toen onze prachtige vriend arriveerde. De rieten mand werd geopend voor de kattenkooi. Meneer klom bij het deurtje omhoog zo de kooi in. Dit viel reuze mee, appeltje eitje. In zijn tijdelijke kooi liep hij meteen een paar stapjes over de stok om uit te komen bij zijn voerbak. Het was fascinerend om te zien hoe hij met gemak met zijn snavel de omhulsels van de zaadjes af peuterde. Zelf hebben wij op onze binnenplaats een klein appelboompje staan. De rijpste appel werd er afgehaald en door vieren gesneden. Een kwart van de appel werd door de kooi gedrukt. Voorzichtig pakte hij met zijn pootje het stukje appel aan en begon eraan te knabbelen.

Er kwam maar geen reactie van een eigenaar

Na zeker een half uur achter elkaar te hebben gegeten, schoof hij op zijn tak een paar centimeter naar rechts om water naar binnen te slobberen. Toen hij verzadigd was trok hij een pootje in en begon langzaam een beetje in te dutten. Dit ging gepaard met wat tevreden geluidjes en uiteindelijk zat hij op één pootje te knikkebollen op zijn nieuwe stok. Het was ons al opgevallen dat dit prachtige dier geen ring om zijn poot had.

Als we deze ara op internet zouden plaatsen moesten we wel zeker weten dat dit dier bij de juiste eigenaar terecht zou komen. Ara's zijn natuurlijk prachtige maar ook prijzige vogels.

Collega Debby kwam ineens op het lumineuze idee dat het diertje misschien wel een chip zou kunnen hebben. Maar ojee, om nu met een chipaflezer over de nek en de rug van de papegaai te moeten gaan was wel even een dingetje. Hij was in staat om de chipaflezer te vermorzelen. Maar goed, het moest toch gebeuren. Het deurtje werd geopend, collega Ed leidde hem af met een stukje appel en een andere collega ging er met de chipaflezer overheen. Bingo!! De ara had een chip. Voorzichtig werd het deurtje weer dichtgedaan en vanaf dat moment lieten we de vogel met rust.

Meteen werd er in verschillende databanken gekeken waar het chipnummer stond geregistreerd maar helaas. Een grote teleurstelling want de ara stond nergens geregistreerd.

Als er binnenkort een eigenaar zou bellen zouden wij hem wel kunnen vragen wat het chipnummer van zijn papegaai is.

Die was nu dus bij ons bekend. Die hele vrijdagmiddag werden we niet gebeld door een eigenaar, de dag erna werd de ara geplaatst op de Facebookpagina van “Kat en Co vermist of gevonden in Groningen”.

Bij het adres aangekomen viel het Fré en Iris op dat er in de tuin een vierkante plaat op wieltes stond met daarop een enorme tak bevestigd. Was dit een landingsplek? Dat was ja geweldig!

“Is Bodi meteen na thuiskomst achter de ambulance aangevlogen?”

Ondertussen hebben we het hele internet afgespeurd om te kijken wélke ara’s, wáár werden vermist. We kwamen twee vermiste blauw gele ara’s tegen. De eigenaren van deze ara’s werden door ons benaderd maar helaas bleek het niet om hun vermiste vogel te gaan. Er kwam maar geen reactie van een eigenaar. Gelukkig kwamen er ondertussen via Facebook privé berichten binnen met daarin informatie dat het mogelijk de ara kon zijn van iemand woonachtig in Hoogkerk. De persoon die ons dat meldde kon ook het adres en huisnummer geven.

Ondertussen zat het diertje al twee dagen bij ons en kreeg hij tijdens alle wisselende diensten de nodige aandacht van de collega’s.

Als er iemand voor zijn kooi stond maakte hij steeds brabbelende geluidjes.

In de afgelopen dagen kregen we echt een band met het diertje.

Bodi bleek een getrainde freeflight ara

Op zondag reden collega’s Fré en Iris naar het adres, dat wij via privéberichten hadden ontvangen, in de hoop dat de eigenaar van de ara daar ook daadwerkelijk zou wonen.

Bodi thuis op z'n vertrouwde tak

Hier moesten ze zijn. Nu maar hopen dat de eigenaar thuis was. Er werd aangebeld en een verbaasde Engelstalige man deed de deur open. Al snel werd duidelijk dat hij zijn papegaai "Bodi" al dagen kwijt was. Bodi bleek een getrainde freeflight ara (een trainingsmethode waarmee een vogel heeft geleerd om verantwoord en gecontroleerd buiten in alle vrijheid te kunnen vliegen.) Deze buitenlandse man wist niet van het bestaan van de dierenambulance en had geen Facebook. Hij wist zich dus de afgelopen dagen geen raad en wist niet wat hij had moeten doen om zijn papegaai terug te krijgen. Wat was deze man blij met het nieuws waarmee Fré en Iris bij hem aan de deur stonden. Hij is meteen in de auto gestapt en naar ons pand gereden om daar zijn lieve Bodi op de arm te nemen. De reactie van de papegaai op zijn eigenaar was onbeschrijfelijk mooi. (Op de foto dat Bodi thuis op z'n tak zit is een ketting zichtbaar. Bodi zit niet aan deze ketting vast maar het betreft een ketting om mee te spelen.)

Nou ja zeg!

Fré en Iris reden ondertussen verder naar de volgende melding en belandden daarvoor in Zuidwolde. Ze reden op de doorgaande weg toen ze ineens een paar auto's aan de kant van de weg zagen staan. Een paar mensen waren uitgestapt en wezen naar een lantaarnpaal. Fré en Iris keken daarom ook omhoog en konden hun ogen niet geloven. Fré parkeerde de auto naast de weg en beiden stapten uit. Hè??? Nou ja zeg! Is Bodi meteen na thuiskomst achter de ambulance aangevlogen?

Hoe was dit nou mogelijk? Maar wat bleek? Dit was niet Bodi maar Gaia. Gaia is ook een getrainde freeflight ara. Gaia vliegt veelal boven Beijum en Lewenborg en vliegt elke dag zijn rondje, landt af en toe ergens, loert dan een beetje om zich heen en vliegt uiteindelijk weer naar huis. Zo kunnen deze dieren hun vleugels heerlijk gebruiken. Hoe groot is de kans dat je een ara ziet? Laat staan twee op één dag?

Toffe jongens

In het Winschoterdiep liggen aan beide kanten woonboten. Onze melder zat met een paar vrienden op een terrasje op zijn woonboot. Er zwommen heel gezellig een stuk of twaalf eenden om hun heen. Plotseling merkte één van de jongens op dat er in het groepje een eend zwom die zijn snavel niet goed kon openen. Na het een tijdje goed geobserveerd te hebben kwamen ze erachter dat de eend een vishaak met een stuk snoer aan zijn snavel had hangen. De melder besloot ons te bellen. Terwijl wij onderweg waren probeerden de jongens de eenden bij zich te houden zodat ze niet weg zouden zijn als wij zouden arriveren. Met kleine stukjes brood konden ze de eenden bij hun woonboot houden. Maar helaas zou het iets langer gaan duren want we moesten omrijden omdat ze bij het Winschoterdiep bezig waren met bouwen. We konden dus niet de normale vlotte route rijden.

Achter op de scooter om sneller ter plaatse te kunnen zijn

Omdat het dus wat langer zou duren werd er contact met hen opgenomen met de vraag of ze het voeren even wilden staken.

We waren namelijk bang dat de eendjes hun buikjes al vol zouden hebben als wij zouden arriveren. We moesten ze ter plaatse nog wel kunnen lokken. Toen wij aankwamen werden de eendjes weer met stukjes brood gelokt. Ze waren schijnbaar nog niet volledig verzadigd want ze kwamen meteen weer op het brood af. Maar ons slachtoffer was meer bezig met proberen de haak en het draad uit zich te plukken dan met ons lokvoer. Het was duidelijk zichtbaar dat ze er erg veel last van had. Het draad zat inmiddels ook helemaal om haar veren. Terwijl er twaalf eendjes kriskras door elkaar zwommen was het moeilijk om steeds je oog op één eend te houden. We merkten dat ze er langzamerhand letterlijk hun buik vol van hadden en zwommen weg. Ze zwommen dan weer diagonaal door het diep, dan weer van woonboot naar woonboot en dan weer naar de overkant.

Tussendoor werd er natuurlijk wel een paar keer een poging ondernomen om haar te pakken te krijgen waardoor ze ook steeds wantrouwiger werden en daardoor zwommen ze steeds verder bij ons vandaan. Er werd besloten om aan weerskanten van het diep een paar mensen neer te zetten. Collega Remco bleef samen met één van de melders aan de ene kant van het diep staan en een andere collega zou met de melder naar de overkant gaan om daar met een net proberen de eend te vangen. Maar om aan de overkant te komen moest je over een bruggetje waar in het midden een rood wit paaltje stond. Het betrof hier trouwens een fietsbrug.

Helaas konden we daar dus niet overheen met de bus. Omrijden was ook geen optie want dat zou veel te lang duren en dan zouden de eenden ondertussen al onvindbaar zijn. Eén van de melders stelde iets aan ons voor. “Spring maar achter op mijn scooter, ik rij er wel samen met één van jullie heen” zei hij. Marian stapte achterop met in haar handen het uitschuifbare net en daar gingen ze.

Binnen een paar minuten waren ze aan de overkant. De scooter werd op de standaard gezet en ze liepen naar de kade waar op dat moment een paar eenden zwommen. Ondertussen waren er meerdere woonbootbewoners die in de gaten hielden waar de eenden zich bevonden. Heel toevallig kwam er een bootje aan met daarin twee peddelende mannen. Zij konden goed zien waar de eenden zwommen. Na nog een paar pogingen te wagen splitste de groep eenden zich in tweeën. Nu moesten we eerst uitzoeken in

welk groepje ons slachtoffertje zich bevond. We kregen van één van de woonbootbewoners een seintje dat de eend een paar woonboten verderop was gesignaleerd. We liepen er naartoe maar de eenden zwommen om de boot heen terug naar de overkant. De eenden kwamen uiteindelijk uit tussen de boot en de wal. Daar stonden de melder en collega Remco en zij konden uiteindelijk het eendje met het net vangen. Yes, het was gelukt. De melder hield de eend vast en voorzichtig werd met een tang de vishaak uit de snavel verwijderd. Daarna openden ze de snavel om te kijken of er vanbinnen iets kapot was. Dit was niet het geval dus werd besloten de eend meteen weer uit te zetten. Terwijl ze in het water werd gezet spartelde ze behoorlijk waardoor de andere eenden erop afkwamen. Meteen werd ze opgenomen in het groepje en het hele spul zwom van ons weg. Dank jullie wel toffe jongens voor het melden en meehelpen!!

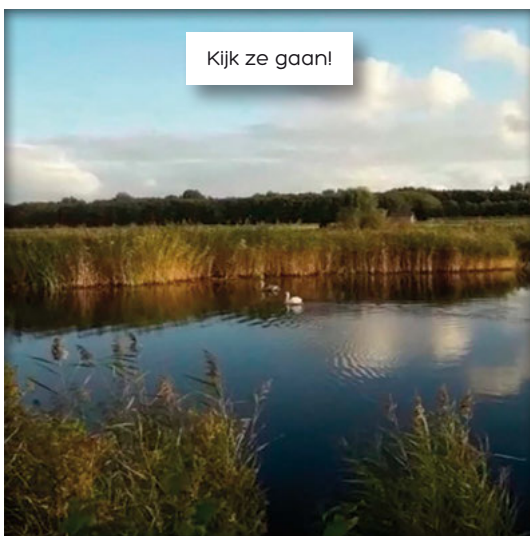
Bijzondere hereniging

Op een drukke zaterdag in de zomer kwam er een melding binnen dat er een jonge zwaan bij iemand op een balkon zou zitten. In Beijum aangekomen zag de autodiens de zwaan zitten. Omdat ze niet wisten waarom het dier nou juist die plek had uitgekozen om plaats te nemen, besloten ze hem maar mee te nemen. Niet veel later kregen ze een melding van een zwaan in Ten Boer. De melder had het dier zo uit de lucht zien vallen. Omdat er nog wel vogelgriep voor kwam werd daar als eerste aan gedacht. De autodiens ging de zwaan ophalen en deze aan de achterkant in de ambulance geplaatst apart van de andere zwaan en vogels omdat vogelgriep uiterst besmettelijk is. Onze ambulances bestaan uit twee delen. Dieren die vermoedelijk een besmettelijke ziekte hebben kunnen we op deze manier apart zetten van dieren die dat niet hebben.

Omdat er verder geen meldingen waren, reden ze door naar de Fûgelhelling om daar de dieren heen te brengen. De zwaan met eventueel vogelgriep hielden ze nog even op de auto. Eerst moest door een medewerker van de Fûgelhelling geconstateerd worden of het vogelgriep was. Mocht het namelijk wel vogelgriep zijn dan zou de zwaan eerst in quarantaine moeten en dat is een andere afdeling binnen de Fûgelhelling.

De zwaan uit Beijum werd bekeken door de medewerker en zij constateerde dat er niet veel mis was met het dier. Om hem voor de zekerheid nog in de gaten te

kunnen houden werd hij op het kampje geplaatst. Het kampje is een omheind stuk gras met een klein vijvertje erin waar zwanen (en andere watervogels) lekker kunnen scharrelen, en zo kunnen ze goed worden geobserveerd. De rest van de vogels die de collega's bij zich hadden werden gecontroleerd en daarna in hokken gezet. Als laatste werd de “verdachte” zwaan uit de auto gehaald. De medewerkster van de opvang deed de mand open waarin de zwaan zat om te kijken of ze symptomen zag van vogelgriep, dit was absoluut niet het geval. Op het moment dat ze de zwaan uit de mand wilde halen begon het dier een soort van “roepend” geluid te maken. Meteen daarna maakte de zwaan van het kampje hetzelfde “roepende” geluid, terwijl ze elkaar niet konden zien. Was dit toeval of kenden de zwanen elkaar? Maar ze waren een behoorlijk eind bij elkaar vandaan gevonden, kon dat wel? Om het te testen pakte ze de zwaan weer uit de mand en exact hetzelfde gebeurde weer. Ze besloten de zwaan uit de mand te halen en bij de andere zwaan op het kampje te zetten, waar overigens nog een zwaan zat. Zodra de zwanen elkaar zagen liepen ze naar elkaar toe, lieten de andere zwaan helemaal links liggen, en het leek alsof ze blij waren elkaar weer te zien. Dit kon niet missen, ze kenden elkaar. Ter observatie zijn ze een dag bij de opvang gebleven maar zijn daarna door ons weer opgehaald zodat we ze samen konden vrijlaten. Dit zijn de mooie meldingen van ons werk.

Korte stukjes

Een enkele keer gebeurt het dat je tijdens je meldkamerdienst ineens onverwacht (even) op de auto moet. Bijvoorbeeld bij een dubbele spoedmelding. Hier betrof het Leona die plotseling samen met een chauffeur op de tweede auto werd gezet.

Toch ook even een stukje frustratie op papier. Wat hebben wij het afgelopen anderhalf jaar ontzettend veel “corona konijnen” binnengekregen!!! Het liep echt de spuitgaten uit. Daar waar we normaal gesproken per jaar een handjevol konijnen binnenkrijgen was het in het afgelopen wel acht keer zoveel. Op een paar konijnen uitgezonderd is bijna niet één konijn opgehaald door een eigenaar. Mensen denken dat een gedumpt konijn zich prima redt buiten maar er wordt vergeten dat een konijn gewend is elke dag water en eten te krijgen van zijn eigenaar.

Daar hoeven ze zelf weinig moeite voor te doen. Maar van de ene op de andere dag worden ze ergens een mandje uitgeworpen en moeten ze zichzelf maar zien te redden. Dit lukt sommige konijnen wel maar de meesten niet. Ze vallen af en verzwakken. Daarnaast worden ze langzaam ziek of worden door een roofvogel of een loslopende hond gegrepen. Ze zijn kansloos en ze zien geen gevaar, want ze hebben immers gewoon in een huis geleefd. Daardoor zijn er ook aangereden en kapotgebeten konijnen door ons gevonden. Er zijn nu eenmaal mensen die een konijn dumpen en blij zijn dat ze ervan af zijn. Zodra ze weggrijden is het niet meer hun probleem. Er zijn door ons ook zwakke en getraumatiseerde konijnen gevonden.

Het eerste wat wij doen als we een vleermuis in onze handen krijgen is een theelepeltje water, of een pipet met een druppel water eraan, onder het snuitje houden. Meestal gaat een vleermuis vrij snel drinken omdat ze vaak dorst hebben.

Wilt u als eigenaar van een ongecastreerde kater niet het risico lopen dat uw kat in het asiel belandt? Laat hem dan alstublieft castreren. Doe dat voor hem! U wilt niet weten hoe vaak wij gebeld worden dat een ongecastreerde kater voor overlast zorgt. Of het nou gaat om katers die kattenluikjes binnenlopen en alles in huis onder plassen, de tuinstoelen buiten onder sproeien of steeds vechten met de kat van de melder die daarom niet meer naar buiten durft. Het zijn allemaal redenen waarom sommige melders een kookpunt hebben bereikt en dusdanig gefrustreerd zijn dat ze in staat zijn het dier op te pakken en ergens te dumpen. Vaak zitten ze met hun handen in het haar en zijn ze het dier meer dan zat. Terwijl de eigenaar zich van geen kwaad bewust is en het diertje er niets aan kan doen. Als ze ons bellen met de vraag of wij hierin iets kunnen betekenen is ons antwoorde vaak: “nee.” Wij rijden niet op gezonde katten, dus ook niet op katten die voor overlast zorgen. Het gebeurt regelmatig dat katten in andere wijken worden gedumpt door deze wanhopige boze buurtbewoners. Of dat we katten terugvinden op bijvoorbeeld Lauwersoog. Vreselijk voor deze diertjes! Soms zijn we toch genooddaakt om deze katten te beschermen tegen deze gefrustreerde mensen. Vaak hebben eigenaren niet door hoeveel irritatie zijn ongecastreerde kater veroorzaakt in de buurt. Om het diertje daartegen te beschermen belandden ze soms in het asiel.

We moesten in verband met een andere melding in Oosterpark zijn en stapten de auto uit. Toen die melding was afgerond kwamen er twee vrouwen

Het gefabriceerde nest geplaatst in een bochtschild

op ons af. Ze wilden ons iets laten zien. Een paar dagen geleden was er een nest tegenover hun huis uit de boom gewaaid. Twee jongen hadden het niet gered, maar één overgebleven jong wel. Omdat de moeder nog steeds af en aan vloog om het jong van voedsel te voorzien besloten de dames het nestmateriaal in een bloempot te stoppen. Vervolgens werd het overgebleven jong in de bloempot gelegd. De pot is vervolgens bevestigd in een bochtschild die onder een grote paraplu stond die fungeerde als een grote paraplu.

We ontvingen een melding dat er zeven kleine egeltjes een beetje door elkaar liepen over straat. De moeder was al een tijdje niet gezien door de melder. We vroegen haar toch nog even geduld te hebben en op te letten of de moeder misschien wel weer terug zou komen omdat we de kleintjes ook niet te vroeg wilden ophalen. Toen de meldster later weer terugbelde dat de moeder zich nog steeds niet had laten zien was dat voor ons toch een reden om de kleintjes op te halen. Een moederegel laat haar jongen namelijk nooit zo lang alleen. De kans was dus groot dat er iets met mama was gebeurd. Toen we aankwamen waren de egeltjes koud.

Meteen werden ze op een warme kruik gelegd. Omdat de egeltjes een eindje bij elkaar vandaan lagen werd door de collega's besloten om nog even verder te zoeken. Een eindje verderop lag egeltje nummer acht. Ondanks dat die nog leefde zat er niet heel veel beweging meer in. Ook dat egeltje werd gauw op een kruikje gelegd.

Zeven smakkende egeltjes

Op ons pand aangekomen bleek dat het achtste egeltje het niet had overleefd. De overige zeven waren door de warmte inmiddels wat actiever geworden. Voorzichtig werd er met onze vingers wat voer tegen hun snuitjes gedrukt zodat ze door zouden hebben dat het eetbaar was. Het duurde maar even voor we één en al gesmak hoorden. Het is jammer dat we jullie dit geluid niet kunnen laten horen.

We kregen een telefoontje binnen van kinderen woonachtig in de wijk de Held. Ze stonden op de weg waar een vogeltje met zijn koppie vastzat in een put. Collega's Leonie J. en Ewout zijn er heengegaan. Bij aankomst was er geen vogeltje te zien. De kinderen waren ervan overtuigd dat hij in de put zat want ze hadden het koppie eruit zien steken. Dus met behulp van wat gereedschap werd de deksel van de put gehaald. Leonie liet

zich langzaam in de put zakken totdat haar voeten terechtkwamen op twee stenen. Verder naar beneden kon ze dus niet, ze stak nog net met haar hoofd boven de put uit. Onder in de put zaten drie uitgangen voor het afvoerwater.

Foto gemaakt door één van de kinderen

Leonie scheen met een zaklamp in de gaten maar zag niets. Ze kon niet bukken omdat ze anders in de put moest gaan liggen, wat trouwens ook niet kon omdat het gat te klein was. Als ze er wel in had willen kijken had Ewout haar aan de benen vast moeten houden, om haar vervolgens op de kop in de put te laten zakken. Toen besloot Leonie om voorzichtig de steel van het net in de drie uitlopen te duwen in de hoop dat ze iets kon voelen. Toen dat ook niets opleverde besloten ze bij de volgende, dichtstbijzijnde put te kijken. Maar eerst moest Leonie eruit. Erin was niet zo moeilijk want ze had zich er zo in laten glijden. Eruit was niet te doen want ze kon met haar handen niet leunend op de straat kracht zetten om zich eruit te drukken. Leonie zat in de put. Ewout bedacht zich niet, pakte Leonie bij haar armen en trok haar er zo uit. Net op het moment dat ze naar de dichtstbijzijnde put wilden lopen vloog het vogeltje uit de put waar Leonie net uit kwam. Hoe bijzonder was dit? Geweldig! Waarschijnlijk is hij toch op het licht afgekomen.

Op een dag kwam er een melding binnen, afkomstig van een bewoner van een woonboot in het Winschoterdiep. Het betrof hier een meeuw die het niet voor elkaar kreeg om op te stijgen uit het water. Het Winschoterdiep lag namelijk bedekt met een dikke laag kroos. Suus en Youri snelden naar het adres en zagen ter plaatse dat de meeuw topzwaar was door de enorme hoeveelheid kroos dat er aan zijn vleugels hing. Ze mochten het bootje van de melder gebruiken om direct ter hoogte van de meeuw te kunnen komen, die inmiddels op de rand van een stilliggend bootje had weten te komen. Youri en de melder peddelden naar de meeuw die nog steeds niet kon vliegen. Tijdens het benaderen viel de meeuw van de rand van het bootje in het water. Helaas fladderde hij weg bij een tweede vangpoging. Na zo'n tien meter te hebben geffladderd viel hij in een strook waterplanten. Youri en de melder peddelden door de dikke laag kroos dat aanvoelde als een dik pak sneeuw.

Youri
met de
vermoeide
meeuw

De inmiddels uitgeputte meeuw had zich overgegeven. De derde vangpoging was raak. Met zijn laatste beetje kracht begon hij Youri te pikken omdat hij deze

reddingsactie als een bedreiging zag. Maar Youri gaf er niets om. Hij wikkelde hem in een handdoek en depte hem zo goed als droog. Met de meeuw op schoot roeide de melder terug naar de kant. Suus pakte de meeuw aan en ontdeed hem van de dikke laag kroos. Vervolgens legde ze de meeuw in de auto op een warme kruik omdat het beestje volledig onderkoeld was. Na verloop van tijd stond hij alweer rechtop in z'n hok.

Eindelijk gevangen

Veel inwoners uit de stad Groningen waren op de hoogte van het feit dat er enige tijd geleden een wallaby was ontsnapt. Het diertje liet zich regelmatig zien in het centrum. We werden hierover regelmatig gebeld en gaven die telefoontjes weer door aan de eigenaar van het dier. Ook belde de eigenaar ons regelmatig voor assistentie als hij weer een zichtmelding had ontvangen. Maar over het algemeen was dit dier ons steeds te snel af. Hij liet zich zelfs steeds vaker af en toe op de ringweg zien. Op een avond belde de eigenaar ons met de vraag of wij met spoed konden komen. Hij had zijn wallaby namelijk klemgereden. Marcel en Naima reden er heen, parkeerden de auto en stapten uit. De wallaby zou op dat moment net onder een hek door gaan.

Collega Marcel bedacht zich niet en pakte hem bij het breedste gedeelte van zijn staart. Toen hij hem deels onder het hek weggetrokken had kreeg het dier meer vrijheid en begon om zich heen te schoppen. Hij bedacht zich niet en schopte Marcel keihard tegen zijn bovenbeen aan. Dat het niet veel later pijn zou gaan doen realiseerde Marcel zich heel goed, maar hij had op dat moment maar één ding in zijn hoofd en dat was dat het dier nu eindelijk gevangen moest worden!

Om de wallaby bij zijn nekvel te kunnen grijpen ontstond er een soort gevecht en moest Marcel er bovenop duiken. Hij moest zo nog even een tijdje blijven liggen want de eigenaar moest snel een houten kist halen. Uiteindelijk is het gelukt de wallaby in de kist te krijgen. Yes!! Omdat het na al die spannende weken eindelijk was gelukt stonden beide collega's en de eigenaar te dansen bij de kist. Na weken gevaarlijk losgelopen te hebben eindelijk veilig, eindelijk rust. De huidige eigenaar had inmiddels al besloten dat de wallaby maar weer terug moest naar de vorige eigenaar.

Soms worden er door ons ook weer dieren vrijgelaten. Hier betrof het allemaal jonge musjes die een dag eerder uit het nest waren gevlogen. Het nest bevond zich boven een buitendeur. Triest genoeg waren ze op een vrijdag tijdens het uitvliegen tussen de hordeur en de buitendeur terecht gekomen. Een ruimte van een paar centimeter. Ze konden geen kant op. De eigenaar van de woning vond de musjes pas de volgende dag wat dus inhield dat ze urenlang hadden vastgezet. Helaas lagen er een paar dood op de grond. De overige musjes werden meteen door ons

opgehaald en in onze wildkamer geplaatst. Daar werden ze één voor één goed bekeken. Deze musjes waren zo druk en beweeglijk en zo ontzettend klaar om te vliegen dat we meteen terug reden naar de plek waar we ze hadden weggehaald. Bij aankomst liep er een dikke joekel van een kat die ons steeds achterna liep om een aai te scoren. Hartstikke schattig, maar nu even niet. We wilden niet dat hij één van onze musjes uit de lucht zou grijpen terwijl wij ze vol trots loslieten. Voor de veiligheid van de musjes moesten we ze vrijlaten vanaf een iets hoger punt. Toen de deksel werd geopend vlogen ze er meteen allemaal uit. Gelukkig vlogen ze allemaal omhoog richting een paar bomen in de achtertuin.

Binnen drie seconden vlogen alle musjes uit de bak

Overweegt u een kat aan te schaffen? Neem dan eens een kijkje op de site van dierenasiel Zuidwolde. Hier zitten zoveel katten die al heel lang wachten op een gelukkig leven elders. Ook zitten er veel niet gesocialiseerde katten in het asiel. We hebben het hier over katten die niet benaderbaar zijn. Bijvoorbeeld katten die in het wild zijn geboren. Woont u ruim of landelijk en bent u niet per se op zoek naar een knuffelkat, maar wilt u zo'n kat gewoon een fijn leven geven? Neem dan eens contact op met het asiel. Deze katten zijn al wel gechipt en gesteriliseerd of gecastreerd.

Leden / Donateursbon

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

- ☐ Ja, ik wil lid worden voor € 16,00 per jaar
- ☐ Ja, ik wil graag een eenmalige gift storten van €
- ☐ Ik wacht met het storten van mijn donatie/lidmaatschapsgeld tot ik een acceptgirokaart heb ontvangen

Uw gegevens:

naam

adres

postcode

plaats

e-mailadres

telefoonnummer

handtekening

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1, Haren	050- 5350262 bgg. 06- 22910147
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7, Groningen Hoofdweg 112a, Eelde	050- 5265774 050- 3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6, Bedum Noorddijkerweg 26a, Groningen Damsterdiep 315 (praxis), Groningen (tijdelijk gesloten)	050- 3014260 050- 5416070 050- 2050160 (trimsalon)
	Wijmersweg 13, Loppersum Schoolstraat 16, Uithuizen	0596- 518222 0595- 434255
De Vries	Pasop 6, Midwolde	0594- 510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74, Groningen Kraneweg 62, Groningen	050- 5263255 050- 3120953
Dierenartsen Noorderplantsoen	Boteringesingel 8, Groningen	050- 3181418
DAP Noord-West-Groningen	Lombok 27 Winsum Valge 1, Leens	0595-441800 0595- 441800
Dierenkliniek Eikenlaan	Elzenlaan 2-2 en 2-3, Groningen	050- 5774805
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8, Groningen Groene Zoom 2, Roden	050- 5015500 050- 5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9, Peize	050- 5032434
Dierengeneeskundig Centrum Paterswoldseweg	Paterswoldseweg 306, Groningen Zuiderweg 22, Groningen	050- 5252697 050- 5530310
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doornbosheerd 22, Groningen	050- 5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129, Groningen	050- 5417741
Dierenkliniek Stad & Westerkwartier	Reitdiephaven 352, Groningen	050- 8700030 bgg. 0594- 501280

Dierenartsenpraktijk Ezinge

Van Swinderenweg 14, Ezinge 0594-853635
/ 06-20148806

Kattenkliniek

van Lenneplaan 15, Groningen 050-8531899

Stichting Maxidier

Smirnoffstraat 3, Groningen 06-30683978

Dierenartsen Centrum Euroweg Leek

Euroweg 8-1, Leek 0594-580440

Noorder Dierenkliniek

Hoofdstraat 12, Hoogezand 0598-383830

Hulpverlening

Dierenambulance Groningen

Friesestraatweg 199a Spoed 050- 5791909
/ Info 050- 5791900

Dierenasiel Zuidwolde

Noordwolderweg 51a, Zuidwolde 088-8113565

De Fûgelhelling Wildopvang Noord-Nederland

De Feart 1, Ureterp 0512 514 328

Stichting Akka's Ganzenparadijs

Burgemeester ten Holteweg 47, Dalen 0524 291 773

Stichting Faunavisie Wildcare

D. Wierengastraat 21, Westernieland 0595-464210
06-51701996

Konijnenopvang Joy

06-48401006
(van 10.00 - 20.00 uur van maandag t/m zaterdag)

Konijnenopvang Eastermar

Heidbuurtweg 15, 9261 XN Eastermar

DoeZoo insectenwereld

Wierde 17, Leens 0595-572 659

Stichting Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming

(van 9.00 - 17.00 uur) 088-8113000

Politie

0900- 8844

Amivedi

0900- 2648334

144 Red een dier

